

hvad der er blevet vedtaget i Folkethinget. Det stiller sig for mig som en Hovedbetingelse for at komme til en Overeenskomst med Islanderne om, at de skulle overtage Styrelsen af deres særlige Anliggender, at man bringer dem i en saadan Stilling, at de ikke for Fremtiden behøve at henvende sig til Rigsdagen eller til Kongeriget med Anmodning om pecuniær Assistance. Det faste Bidrag maa altsaa med andre Ord være et saadant, at det ikke i Fremtiden, naar det midlertidige Bidrag er bortfaldet, behøver at forhøjes. Det er en selvfølge, at det maa være en Skønssag, hvor stort det faste Tilskud nu af denne Grund behøver at være, men det er ganske vist — og det ville vistnok ogsaa de fleste af de her Tilstedeværende indrømme — at ved et Tilskud af 15,000 Rd. vil Island ikke i et Tidsrum af 30 Aar kunne arbejde sig op til at faae, hvad det kan nøies med. Indvendingerne imod Storrelsen af det af Regjeringen foreslaaede faste Tilskud ere blevne hentede fra Sagens Historie, det vil nemlig sige fra de Udtalelser, som fremkom fra den af Regjeringen i 1861 til at afgive Betænkning om Islands finantsielle Forhold til Danmark nedsatte Commission. Denne Commission havde imidlertid, som min ærede hervedværende Collega i samme (Hjerring) allerede har oplyst, kun det Hverv at yttre sig om det finantsielle Forhold. Der forelaa ikke dengang fra Regjeringens Side nogen bestemt Beslutning om at overdrage Island selvstændigt at styre sine egne Anliggender, idetmindste ikke nær i det Omfang, som der her er Tale om. Hvad den nævnte Commission altsaa nærmest havde at tage under Overvejelse, var, om Island kunde bære sig selv, og om det i den nærmeste Fremtid trængte til Tilskud fra Danmark. Herved maa desuden, hvad der ogsaa er blevet fremhævet, erindres den særdeles krasse Maade, hvorpaa den Mand, der i Commissionen nærmest sølte sig kaldet til at varetage Islands Læve, optraadte, og de ganske overdrevne og urimelige Fordringer — dette er ligefrem min Mening — hvormed han fremkom. Dette kunde ikke Andet end influere paa Commissionens øvrige Medlemmers Opfattelse. Det var ganske na-

turligt, naar denne Mand traadte op og sagde, at Island, paa Grund af hvad der var skeet i Fortiden, havde et stedsvarende Krav paa 120,000 Rd. aarlig af Danmark, at man da fristedes til at svare: „J have ikke Krav paa Noget, og der kan kun være Tale om, at J af Villighed faae deels et fast Tilskud, hvis Omfang af Hensyn til tidligere Handlinger, hvis Følger endnu kunne vurderes, sættes til 12,000 Rd. — hvad jo svarer til Indtægterne af det Gods, som i sin Tid havde været henlagt til Islands Skolevæsen —, deels, da J ikke i den første Tid kunne nøies dermed, endvidere et midlertidigt Tilskud“. Nogen Bestræbelse for, at Island maatte blive stillet saaledes ved den finantsielle Ordning, som der dengang var Tale om at foreslaae, at det ikke senere skulde kunne blive nødsaget til paany at henvende sig til Regjering og Rigsdag om yderligere Tilskud, var der paa den Tid ingen Anledning til, thi der var dengang ikke Tale om en fuldstændig Udsondring af Islands finantsielle Forhold. Spørgsmaalet om, hvorvidt Tilskudet skulde være fast eller midlertidigt, havde derfor i Realiteten dengang ogsaa kun ringe Betydning. Naar de Tilskud lægges sammen, som allerede dengang af de to Minoriteter i Commissionen bleve foreslaaede, saa faaer man en Sum paa 42,000 Rd. Men nu spørger jeg, om det da er saa ganske overraskende og forbausende, at disse 42,000 Rd. efter 8—9 Aars Forløb, og efterat den islandske Forsamling har høvt Leilighed til at yttre sig, ere stegne til 60,000 Rd. Det er dog ikke saa vidunderligt eller inoconsequent, som man synes at mene. Det maa vel mærkes, at det for Rigsdagens Vedkommende kan være temmelig ligegyldigt, om det Tilskud, der bevilges, er fast eller ikke; thi, hvad vi kalde fast Tilskud, er dog ikke Andet end, hvad der kan forandres ved Lov, og Rigsdagen kan jo være forvisset om, at, naar Omstændighederne blive af den Art, at Tilskudet kan nedlægges, da ville altid saavel Regjeringen som Rigsdagen, der jo blive den bestemmende Myndighed, let komme overeens om enten at nedlægge Tilskudet eller at iværksætte den Forholdsregel, som mange Gange har været omtalt, men